

рецъ. Отъ вѣтрѣ се чуватъ весели разговори и високи дѣтски смѣхове. . . На срѣщната стѣна се червенѣе пламъкътъ на свѣтналата печка. . . Вѣтрѣ е топло и всички сѣ доволни, а той отъ гладъ и студъ умира. . . Тежко въздѣхна и едва проговори: „Подарете за Бо. . . г. . . а! . . .“

Изнуренъ просекътъ пада на земята. Вѣтрѣтъ го засипва съ снѣжна покривка. . . А далечъ горѣ въ небето ясно блѣщи хубавица звѣзда и облихва съ свѣтли лъчи изстиналото тѣло на просека. . .

Опасна срѣща.

I

огато бѣхъ на 10 години ние живѣхме въ една голѣма гора. Баща ми бѣше назначенъ да я пази и кѣщичката ни бѣше въ нея—до самото шосе. Тогава прѣкарвахъ най-весели минути: тичахъ изъ гората радостно и дишахъ чистия горски въздухъ. Животътъ ми приличаше като на нѣкое диво животно. Често пѣти тати казваше: „Вижте нашата Слава какъ тича като нѣкоя дива коза; тя нѣма да стане умна жена, защото расте като дивачка.“

А мама, която ме много обичаше, ѝ ставаше мѣчно отъ думитѣ на татя и му отговаряше сърдито: «Нека почне да ходи на училище и ще видишъ какъ ще се поправи и колко умна ще стане»